

[Svend E. Johansen.]

bedt to Ministre om at udtale sig i denne Sag, er det ikke, fordi jeg dermed har villet understrege, at det var en særlig vigtig Sag, som een Minister ikke kunde klare for sit eget Vedkommende, men ganske simpelt, fordi jeg forgæves har forsøgt paa at faa et af de to Ministerier til at tage Stilling til Sagen. Den Forespørgsel, jeg har rejst i det høje Ting her i Dag, skyldes ikke en pludselig Beslutning, der er kommet over mig som en Tyv om Natten, at jeg har tænkt: Nu maa der ske et eller andet derinde.

Jeg har arbejdet med denne Sag i snart et Aar og har haft de indledende Samtaler med den højtærede Trafikminister saa tidligt som den 11. Januar i Aar; men hver Gang vi er kommet ind paa Realiteterne, har Trafikministeriet for sit Vedkommende afvist Sagen, idet man har meddelt, at det var en Sag, der vedrørte Justitsministeriet, og at Trafikministeriet for sit Vedkommende ikke kunde gøre noget. Og omvendt har man i Justitsministeriet været af den samme Opfattelse: at det var en Sag, der ikke vedkom dette Ministerium, men at det var Forhold, som Trafikministeriet maatte bringe i Orden.

Jeg er bange for, at jeg nødes til af Hensyn til de ærede Medlemmer at trække hele Sagen noget kraftigere op. Jeg erkender, at det er en Sag, der er vanskelig at trænge til Bunds i, og den har krævet meget Arbejde af mig, før dens Konturer efterhaanden traadte tilstrækkelig klart frem. Til Gengæld maa jeg maaske ogsaa have Lov til at hævde — og jeg tror, at det vil fremgaa af det, jeg nu fremfører —, at Konturerne staaar særdeles tydeligt og skarpt i Dag.

Jeg maa allerførst oplyse til Forstaaelse af denne Sag, at Jacobsen 4 Dage efter, at han havde underskrevet den foreløbige Kontrakt, var ude for den første Katastrofe — som dog ikke kan bebrejdes Statsbanerne, lad mig indskyde det —, idet han ramtes af den Katastrofe, at Revisions- og Diskontobanken brød sammen; Revisions- og Diskontobanken, hvor han havde sine likvide Midler indestaaende, hvor det Byggelaan, der var nødvendigt for ham til Byggeforetagendets Gennemførelse, var bevilget, brød sammen den 18. Juni 1924. Som Følge deraf henvendte Fabrikant Jacobsen sig til Statsbanernes Generaldirektorat og anmodede om paa Grund af disse for ham saa afgjort bristede økonomiske Forudsætninger at maatte udtræde af Kontraktforholdet. Dette kunde Statsbanernes Generaldirektorat ikke gaa

med til. Jeg nævner det blot som en Baggrund for Statsbanernes senere Handlinger over for Fabrikant Jacobsen.

Som jeg fremhævede i min Motivering, opdagede Jacobsen, da han paa-begyndte sin Bygning, at det fulde Areal, han havde lejet, ikke stod til hans Disposition, hvilket tvang ham til at flytte den anden Lejers Benzinkiosk, saa han kunde fortsætte sit Byggeri, og ganske naturligt lod han sin Sagfører meddele Banerne, at han gjorde dem ansvarlige for de ved Forsinkelsen opstaaede Tab og de med Flytningen forbundne Omkostninger. Det maa her erindres, at den Kontrakt, Jacobsen i Juli 1924 afsluttede med Statsbanerne, var baseret paa det Tilbud, Statsbanerne under Forbehold af Ministeriets Approbation fremsendte den 17. Marts 1924, og jeg maa atter understrege, at der var vedlagt dette Tilbud en Bygningstegning og en Grundplan, der begge var nøje overensstemmende og udarbejdede, ganske vist af en privat Arkitekt, som den højtærede Justitsminister fastslog, men i Samraad med Banerne og under deres Kontrol, og at Arealplanen med sine paaførte Maal udviste den nøjagtige Størrelse og Beliggenhed af det fornødne Areal, der var stort nok til at rumme den Bygning, Jacobsen under Kontrol af Banerne selv havde Pligt til at rejse paa Arealen.

Nu vil man jo mene, at en hæderlig Forretningsmand, der er sig bevidst, at det er ham, der har bilagt sit Tilbud med Grundplan og Bygningsprojekt udarbejdet under hans Kontrol, efter Konstatering af, at Modpartens Anbringende var rigtig, at det fulde Areal, der var lejet ham, ikke var til Disposition, med dyb Beklagelse af det skete vilde erklære sig rede til at dække de Omkostninger, der var en Følge af Fejlen. Der er saa vist heller ikke Grund til at tro andet, end at saaledes vilde en hæderlig Forretningsmand bære sig ad. I hvor langt højere Grad maa man saa ikke vente, at en Statsinstitution, der forlanger og normalt ogsaa nyder kvalificeret Højagtelse, vil ile med at gøre en konstateret Fejl god igen. Men desværre, her svigtede Statsbanerne Kulør. Om Hjælpsomhed, om Kulance, ja blot om en Vedgaaelse af Fejlen var der ikke Tale. Tværtimod mobiliserede man øjeblikkelig alle Kræfter — og de var ikke faa, hvad Jacobsen maatte sande — for at vise Fejlen fra sig.

For at anskueliggøre Statsbanernes for Jacobsen katastrofale Holdning skal jeg — med Formandens Tilladelse til nu og senere at bringe nødvendige Citater — belyse